

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Humor sense amor***Besen a quien quieran***

Director: Michel Blanc.

Intèrprets: Charlotte Rampling, Jacques Dutronc, Jeanmarie Laffite, François Tringclaude, Jean Nsou.

França, 2002. 103 minuts. Xenon.

Típica i gens tòpica pel·lícula d'agost que passa per unes poques pantalles amb pena i molla de glòria. Sense engruna de publicitat, distribuïdors i exhibidors malmeten l'oportunitat per què els bons aficionats al cinema (això sí: adults i qui sap si adúlter!) puguin assaborir un film d'aparença festiva quan en realitat és pura dinamita tot parlant de l'amor (o és sexe?) i del matrimoni. I d'il·lusions perdudes, i d'hipocresies socials, i del punyeter pas del temps al capdavant: l'assassí sarcàstic que ens espera a la cantonada. Començant per l'ambigüitat del títol, *Besen a quien quieran* (es pot besar tothom, campí qui pugui, o bé tan sols a qui ens estimem? Qüestió d'accent, no?) la comèdia coral dirigida pel pessimista Michel Blanc esventra les relacions de parella a través d'una galeria de personatges que abasten un ampli espectre sociobiològic. Burgesos especuladors i petit-burgesos enxampats, i de l'adolescència a la maduresa. Blanc s'abona a l'humor negre, antipàtic i desencisat. Ja se sap que l'humor és filosofia, és a dir, afectada inutilitat en un món caòtic. Recordin la màxima: "Tan sols sé que no sé res... i encara perquè m'ho han dit". Una Rampling majestuosa en la seva maduresa física i d'actriu belluga els fils d'aquest vodevil francès que no s'haurien de perdre.